

Дамян Дамянов

Ти и аз

... Спирката. Паважа глух. Трамвая...
Ти поне си имаш и това...
А пък аз... Все тази пуста стая!
С гледка, дето наизуст я зная.
С днешен вик от вчерашни слова.

Ти поне... Върви, недей ме слуша!
Тя не е за приказки съвсем...
Днес ти ще гориш, а аз ще пуша.
Ти ще дишаш, аз ще се задушвам...
Но нощес, щом пак се съберем,

Ти – в умора, аз – във куп хартия,
Белким вземеш нещо и от мен:
Спирката, паважа глух и тия
Вечни твои грижи, мъчнотии,
Блъскащи те всеки божи ден.

Същите. И не съвсем. С оная
Недоосъзната красота,
За която вечно си мечтаеш,
Но не виждаш. А навярно тя е
Нейде в мойта купчинка листа.

На, вземи я прочети до края!
Вслушай се: край теб е моят глас!
Вред. Във всичко. Траен и нетраен.
В спирката. В паважа глух. В трамвая.
В този свят, наречен „ти“ и „аз“.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8034>]